

Дар сомонаи ифротии яке аз фаъолони нахзати М. Садриддин матлаби нави муассисаш тахти унвони «Ба холи ин "Оилаи Кабир"рахм кунед!» интишор ёфт. Ин навбат ҳам М. Садриддин забон

и тахиру тавхинро рӯи шахсияти Сарвари давлат тамаркуз дода, хай музахраф навиштааст. Он чи ки М. Садриддин зери сарлавҳаи «Оилаи Кабир» ироа доштааст, аз ҳолати ночури равонии ӯ дарак медихад. Нишони тавхину иттиҳом қарор гирифтани ҳонаводаи Робар ҳадафи нисой ва ба истилоҳ, стратегии М. Садриддин аст ва дар матолибаш ҳамеша аз ин стратегия, ки бар асоси тавхину игво созмон ёфтааст, қорбааст мекунад.

М. Садриддин, ҷуноне ки дар матлабҳои кӯтоҳи қаблӣ ироа дошта будем, ба давлати Тоҷикистон саҳт душманӣ ва қинаварзӣ мекунад, аз ҳар баромад, гузориш, мулоқот ва дидору вохӯриҳои Президент бо мардум ва намоёндагони ҷомеаи Тоҷикистон саҳт нигарон мешавад, ҳар муваффақият ва қомеъии Ҳукумат ҷун устухон дар гулӯи ин мазҳабзадаю сиёсатзада мебошад. Аз ин ҷост, ки бо дидани наворҳои телевизионӣ бо ҳузури Сарвари давлат ошӯфта меғардад ва муваффақиятҳои Ҳукуматро, ки бо заҳматҳои шабонарӯзии Президент рӯи қор омадааст, ноқида меғирад. Одақи М. Садриддин ҳақин аст ва аз нигаронии ақик оташи ҳашмаш боло меғирад ва матолиби игвоғаронаи ҳудро интишор медахад. Ҷанд соли аҳир М.Садриддин оилаи Робарро ҳадафи интиқоди муғризонаи ҳуд қарор додааст. Маҳсусан, вақте ки барои таширфи Президент қакқӯбӣ ва гулафшонӣ меқунанд, М. Садриддин асабӣ мешавад ва ин асабониятро тавассути афқори ғализи муғризона буруз мекунад. Шоир гӯё ин ҳолати М. Садриддинро пайҳас қарда, муносиби ваъзаш ишораи қолибе фармудааст: «Нотавонбинӣ ба авчаш мерасад».

Пақидаи бад дар навиштаҳои Садриддин аз номи ҳалқ доварӣ қардани ӯст. Ба назари қамбину нотавонбини ӯ, гуё ҳалқу мардум аз Сарвари давлат норизоянд. Манзури М. Садриддин аз ҳалқу мардум ҳақон ҳамтабақону ҳаммаслақони ӯянд, ки ба иллати қиноёти содиққардашон паси панҷара қарор доранд. Мағар се-қор ё ин ки сад-дусад нафар нотавонбин ва игвоғар, ки ба давлати дунявӣ ва сиёсати давлатӣ нафрат доранд, ҳалқу мардум ба ҳисоб мераванд? Оё ду-се мазҳабзада, ки дар ҳорич аз қишвар бо сармоияи беруни сомонаю пойгоҳи иттилоотӣ таъсис дода, аҳбору матолиби дурӯғ интишор медахад, ҳалқ ва миллати қочик аст? Асло, ҷунин нест. Ҳуқуқи аз номи ҳалқ баромад қарданро танҳо Президент дорад. М. Садриддин ба ҳуд иҷоза додаст, ки беибо

аз номи халки тоҷик сухан ронад ва харчи дурӯғу риё ва гаразу кина дар дил дорад, ба берун парт намояд. Ин навъ игвогарӣ ва дасисакорию М. Садриддин солҳои сол омӯхтааст ва дар игвогарии дурӯғпардозӣ устод ҳам шудааст. Бинобар ин, навиштаҳо ва изхориназарҳои ӯ ҳамагӣ бепоя, бемантик, бемоя ва музахрафанд.

Давлатмадорӣ ва давлатдорӣ кори содае нест, ки М. Садриддин барин бесаводу игвогар маслихатчию мушовир бошад. Ҳамон халку мардуме, ки аз номи онҳо М. Садриддин бешармона харф мезанад, Сарвари давлат Эмомалӣ Раҳмонро дӯст медоранд ва эҳтиром мекунанд. Агар, фаразан, ин мардуме, ки М. Садриддин одат кардааст аз номи онҳо сухан бигӯяд, ба Президент содик набошанд ва ӯро дӯст надоранд, бо гармию нармаӣ бо шахси Президент вохӯрӣ намекунанд. Ин як. Ба мулоқоташ намераванд ва аз вай самимона истикбол намегиранд. Ин ду. Васфу ситоишаш намекунанд ва алайҳаш мешӯранд. Ин се. Албатта, ҳеч ҳукумате абадӣ нест, аммо давлати соҳтаи Пешвои миллат боқӣ мемонад, зеро ки шахси вай аз даруни халқ ва он ҳам халки одӣ зухур кардааст ва сиёсати ӯ сиёсати мардумӣ ва халқӣ аст.

Ва аммо М. Садриддин, ки ҳоло шахсияти матраҳе нест ва касе ӯро ба унвони донишманд ва фарҳангӣ нашнохтааст (ба ҷуз ҷанд нафар ҳамшарик ва ҳаммаслаки хурофотию мазҳабзада) дар одитарин сухбатҳояш шукӯҳу такаббурашро ба намоиш мегузорад. Ба амримаъруфҳои навиштаҳои ин марди мазҳабзада ва хурофотӣ тавачҷух фармояд, хоҳед дарёфт, ки аз хурофоту таассуби динӣ-мазҳабӣ фаротар андешида наметавонад. Барои ин гуфтаҳо далел навиштаҳои ӯянд, ки дар сомонаш ҷо дода шудаанд. Тасаввур кунед, ки ҳудуде нахоста, ин марди хурофӣ ба ягон мансаби баланди давлатӣ бирасад, бо он гуруру такаббури таассубие, ки дорад, тамоми мардумро гуломи халқабаргӯи худ месозад ва ҳатто аз болои онҳо рад мешавад. Офарин ва сад офарин бар Президент, ки бо доштани мақом ва нуфузи баланд бо мардум муносибати самимӣ мекунад ва ҳеч гоҳ ҳудуд аз будаи зиёд нишон намедихад.

Фаридун Ориёӣ